

© Pim van der Zwaan

Erik Rozing studeerde geneeskunde in Maastricht en heeft zich in Leiden tot psychiater gespecialiseerd. Hij woont sinds een paar jaar in Amsterdam en richt zich bij zijn werk met name op de behandeling van psychose en trauma. *De psychiater en het meisje* is zijn debuut-roman.

Het leven van de jonge arts Edgar Simons heeft er wel eens zonniger uitgezien. Zijn vriendin heeft hem verlaten en in zijn opleiding tot psychiater staat hij onder verscherpt toezicht na een inschattingsfout met fatale gevolgen. Sindsdien valt het niet mee om zijn opleider ervan te overtuigen dat hij wel geschikt is voor het vak. Buiten zijn werk in het Huygens MC probeert hij zijn oma te steunen, die hem regelmatig met een borreltje te veel op belt om te zeggen dat ze niet meer wil leven.

Edgar is zelf niet vrij van psychiatrische klachten – hij heeft een depressie en drinkt meer dan hij van zijn patiënten acceptabel vindt. Steeds vaker vraagt hij zich af of hij wel psychiater moet worden en waarom hij dat eigenlijk wil. Dan krijgt hij Stella in behandeling, een jonge, aantrekkelijke borderlinepatiënte met een aanstekelijk gevoel voor humor. Stella is grenzeloos en dringt steeds verder in Edgars leven door. Zij fascineert hem, hij obsedeert haar. Hij moet haar op afstand zien te houden, maar hoe?

‘Ik heb het boek van Erik Rozing met grote belangstelling gelezen. Vooral de tweede helft is ontroerend (die oma!), en met vaart beschreven. Zo’n beeld van de gang van zaken in het psychiatrisch ziekenhuis lees je zelden. Het zal misschien ontluisterend zijn voor veel lezers, maar ik vind het verfrissend en vaak ook geestig, naast de ernst waarmee de nachtmerrie van elke therapeut (een patiënt die zich opdringt in je privéleven) wordt neergezet.’ Anna Enquist

www.meulenhoff.nl

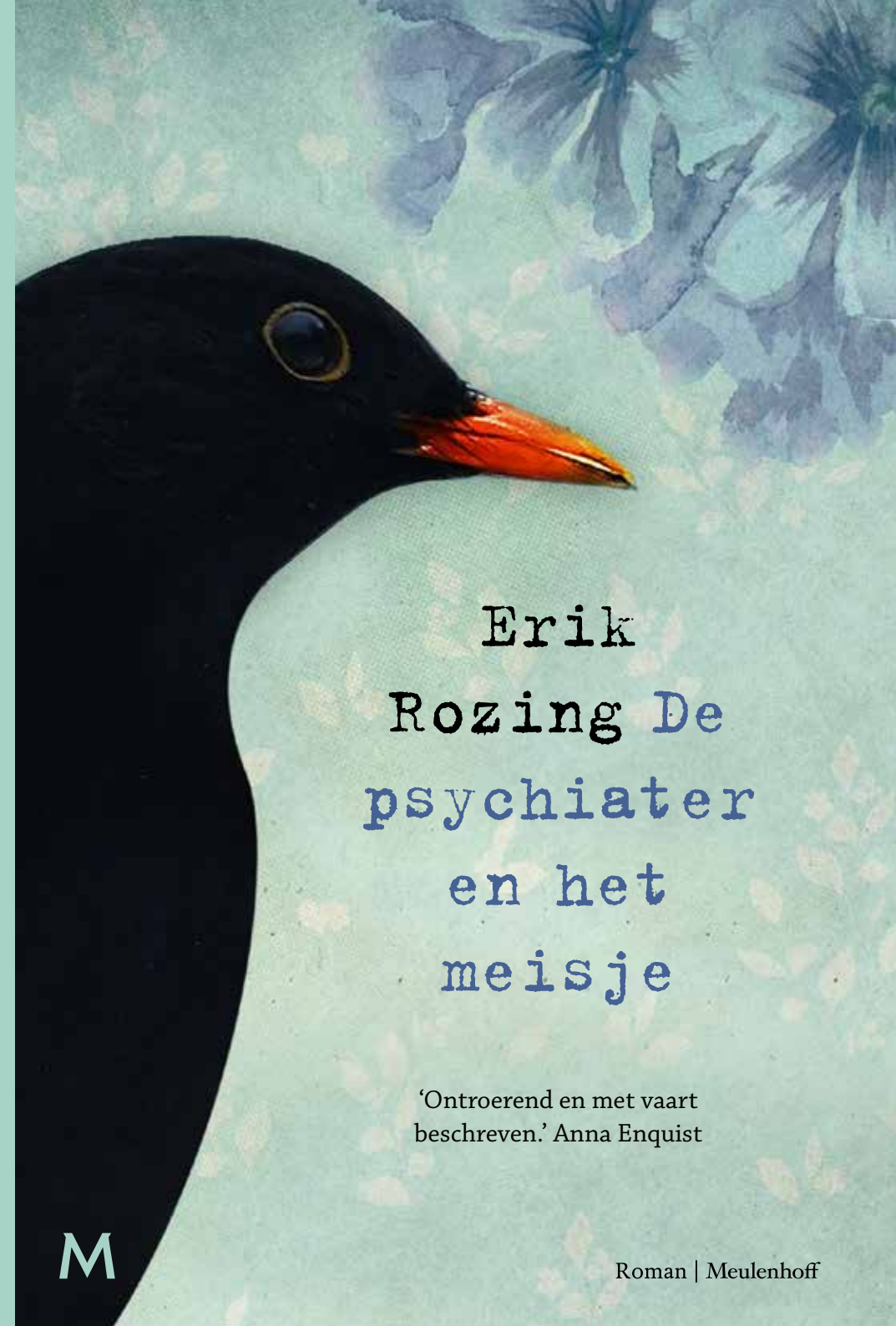
ISBN 978-90-290-9089-6

9 789029 090896

NUR 301

Erik Rozing De psychiater en het meisje

M

Erik
Rozing De
psychiater
en het
meisje

‘Ontroerend en met vaart
beschreven.’ Anna Enquist

Roman | Meulenhoff

In slow motion trok oma de deur open en ik gaf haar het grootste boeket bloemen dat ik bij het tankstation had kunnen krijgen. Ik schuifelde haar achterna door de gang, ze leek weer iets trager te bewegen dan de week ervoor en ik vroeg me af hoe lang het nog zou duren voor zij helemaal tot stilstand kwam. Ik liep de woonkamer binnen en daar zag ik haar zitten, in een van de fauteuils: Stella.

‘Nou ja,’ zei Stella. ‘Wat toevallig!’
Ik keek naar mijn oma, even twijfelde ik of zij Stella ook zag.

‘Zeg,’ zei oma. ‘Willen jullie soms een glaasje jenever?’

Zij zag Stella ook en naar het leek niet bepaald voor het eerst.

Stella glimlachte, *wat wil je nou?* zei haar blik en ze ging rechtop zitten, een uitnodiging om haar bij de arm te pakken en naar buiten te begeleiden, maar bij de voordeur zou het al beginnen, het duwen en trekken, dat wel in een worsteling moest ontaarden tot we door de voortuin rolden, door de vergeet-mij-nietjes, de klaprozen en half in de rododendrons belandden en ik eindelijk boven op haar zat, haar polsen in de aarde drukkend terwijl zij maar niet opgaf, haar lichaam dat schokte, steeds weer omhoog krommend, zich opspannend alsof het onder stroom stond, lachend, met die blik van *wat wil je nou?*

M